

Verschillende prijsvragen. — Muziek. — Mooie, groote platen. — Boeiende verhalen. — Interessante, rijk-geïllustreerde artikelen. — Actualiteiten: Het Belgisch-Nederlandsch accoord geteekend. — De Joodsche Universiteit te Jeruzalem geopend. — Tentoonstelling „De Zeilsport”.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 41 (15) 12DE JAARGANG
8 April 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

Madrid

Prado

De Kruisdraging

Naar de schilderij van den beroemden Italiaanschen schilder Raffael Santi, die van 1483 tot 1520 leefde.

OMTRENT PASCHEN DOOR A. B. WIGMAN

ILLUSTRATIES VAN JAN STRIJBOS

— Nuchter en nesch zijn alle dingen;
 nieuwe, onaangeraakt die de eerste ontspringen —
 Gezelle: „Oosleren”.

De Fitis, 't Paaschzangertje bij uitstek.

Wanneer het eenmaal Paschen is beginnen we pas goed te merken, dat we den winter achter den rug hebben, krijgen we het bemoedigende besef, dat we het licht tegemoet gaan, de volle ontplooiing der lente nadert, en de blijde, kostelijke levensvernieuwing door mensch en dier en groeisels vaart. Een vroege of een late Paschen, het doet er weinig toe, schijnt ons een keerpunt in den jaarkring, een tijdstip, dat de aanvang is van een nieuwe, jeugdige periode. Ik weet wel, dat het in facto niet zoo is, maar toch wordt na het Opstandingsfeest de levensstemming blijder en ge-

De rose tulpen van het Groothoefblad.

vulder. „Paschen is m'n eerste mijlpaal op den weg van 't jaar. In de week, die erop uitloopt, rust ik mij toe, om de laatste rest van den winter af te gooien en mij als herboren te gevoelen, bevrijd, vol van nieuwe energie”, drukt zich dominee de Stoppelaar, de vertolker van 't Friesche buitenleven, zoo karakteristiek uit. En zoo is het inderdaad.

Wanneer dit seizoen ons Paaschdagen schenkt, zooals ik ze mij gaarne denk, met blauwen, schier doorzichtigen hemel en gouden zonnesflonkering langs het jonge groen, dan moet ge deze woorden eens aan uw ervaring en innerlijke gevoelens toetsen, om tot erkenning te komen, dat juist de tijd van het schuchtere vroege voorjaar zoo'n prettige genoegdoening geeft en meer op het gemoed werkt, dan de daverende glorie van de jubelende Meische of volzomersche dagen, wanneer er voor oog en oor te veel op te merken valt, en het kleine achteraf-bloeiende onzienlijk wordt door de overweldigende overdaad van ongebonden groen en bloemenweelde. De niet zoo onstuimige Paschen geeft in schijnbare zuinigheid méér, dan de gewone wandelaar in 't voorbijgaan ziet. Zoo menig nest zit reeds wel-verscholen in de ruigte, overal kribbelt en krabbelt het van kevertjes, spinnen en insecten, de aarde roert zich en allerlei kleuren van bloemen piepen verstolen onder en tusschen

het vóórjarige blad op den bodem. Gulden sterren van het speenkruid lichten op aan den heuvelkant, blanke anemoontjes, kinderen der vroege lente bij uitnemendheid, sieren houtwal en slootkant, waar zachte voorjaarsluiers om 't hout weven als voorlopers van het wonder der albegroening. Gelijk vriendelijke beloften, zonder

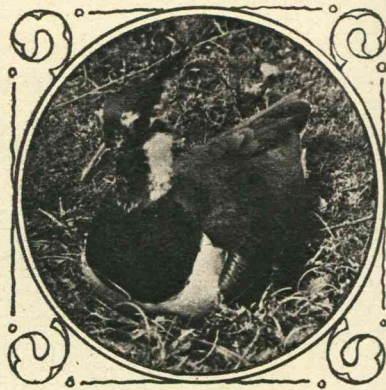
De Aalscholvers, die al vroeg in 't jaar broeden.

terughouding gedaan, zoo vertoonen zich deze eerste blaadjes aan tak en twijg. Hoe kunnen niet de doornheggen, stug en ongenaakbaar in hun stekelig wezen, nu onder de sneeuwen dekentjes van eigen reinen bloei u in verrukking brengen, hoe hartverheffend staan niet de frissche fonteinen der jonge berken in het nog win-

Zanglijster, haar jongen voederend.

tersch-grauwe hakhout, zwaaiend met kwasten en vanen van leutig katjesgewemel. Er zit een schier niet te definieeren drang in de gansche natuur, die zich openbaart in 't wit-en-geel bespikkelde weiland, in het jeugdige loof van hoornbloem, vogelmelk, hondsdraf, helmkruid, paardebloem, veldkers, pinksterbloem en nog veel meer, gouden dotters en virginischblanke ranonkeltjes niet te vergeten. Zienderoogen begroent zich zoo menige struik, linde, beuk, vlier en allerlei tuinheesters knoppen en botten en over heel die lenteontluiking beeft het lied van fitis en tijftjaf, leeuwerik

Broedende Kievit.

Wilgenkatjes.

en spreekw, vink en hegmosch. Deftig stapt de ooievaar van de boerderij door de wei, waarboven de voor hun legsels beduchte bonte kieviten angstig roepend buitelen en de grutts onder melodieuze fluittonen rondzeilen. Blanke lammeren op brekelijke beenen huppelen om de ooien, de kalveren staan op de bleek onder de dikbetreste elzen, in welke de merel psalmodieert en over elk, telkens weer

ander, levend schilderijtje van voorjaarsintimiteit, dat ge langs uwen weg opmerkt, schijnt sprankelend en tintelend de glanzende, koesterende zon, die al maar bezig is meer katjes, blaadjes, bloemen, scheuten, stengels, sprietten en knoppen te voorschijn te brengen van alles, wat naar eigen aard en wijs bijdraagt tot de vreugde van Paschen, die — veel meer nog, dan ik in deze weinige koude regelen druks kan zeggen — u niet zullen ontgaan, wanneer ge u gedraagt naar Adama van Scheltema's opwekking:

Hef over de aarde uw aangezicht
 Over uw oogen valt het licht.
 Over uw lippen stort een lied....
 Levend mooi; mensch geniet!

Voorjaar in 't duin.

WIM'S PAASCHVACANTIE

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Met precieze gebaartjes dekte mevrouw Van Dongen de eenvoudige koffietafel. Langzaam, haast plechtig bewoog zij zich door de geordende kamer, waar pijnlijke netheid naast uiterste soberheid heerschte.

De klok sloeg twaalf . . . Met een rimpel van verbazing tusschen haar scherp-turende oogen bekeek mevrouw van Dongen de tuit van den koffieketel . . .

Twaalf uur . . . het koffiewater behoorde reeds te koken . . .

In een geordend huishouden . . . daar kóókte om 12 uur het koffiewater . . . anders . . . Met een zucht van welbehagen bedacht zij hoe bij haar steeds alles precies op de minuut af gebeurde . . . en evenals telkenmale bij deze overdenking dankte zij de voorzienigheid, dat zij niet was zooals die moderne huisvrouwen, die niets kunnen en niets weten . . .

Een harde ruk aan de bel deed haar met een schok uit deze aangename overpeinzingen terugkeeren tot de werkelijkheid.

De „werkelijkheid” in deze was Wim, het Indische nichtje, dat bij tante Saar werd opgevoed.

Wim, de onverbeterlijke, onberekenbare, impulsieve Wim, door tante Sara „Wilhelmina” en door de vriendinnenschaar Wim, Wiep, Wil en „Wippertje” genoemd . . . Wim was een robbedoes en een halve jongen, die geen sikkepitje respect had voor tante Saar.

De eerste twee jaar was het openlijk oorlog geweest.

Daarna was wat Wim noemde : een „verzwakking van de strijdkrachten ingetreden”, toen was n.l. oude Betje, door Wim oneerbiedig „Bertus” gedoopt, de keukenmeid die tante nog tijdens het leven van „oom zaliger” had gehad, verdwenen.

Tusschen deze twee had Wim, toen ze pas uit Indië was, haar dagen gesleten in één voortdurende angststuij voor standjes en straf : straf voor moddervoeten in de

tochtelijk Indisch kind van elf jaar had zij haar heele verblijf bij tante Saar als een schrijnend onrecht aangevoeld. Met verbeterde koppigheid had ze iedere gedachte aan vader en moeder en de broertjes en zusjes in het verre land van zich afgezet . . . ze wilde niet denken, niet voelen . . . maar 's avonds in bed dan kwamen de gedachten in een niet te stelpen vloed . . . dan vloeiden brandendheete tranen . . . dan snikte Wim zich in slaap.

Dan was zij niet de overmoedige kleine kat met de vurige oogen en den altijd lachenden brutalen mond.

Dan was zij een heel klein, heeleenzaam kindje, dat zich dood-ongelukkig gevoelde en snakte naar wat warmte en toegenegenheid . . .

Na zes stormachtige schooljaren was Wim thans als typiste werkzaam op een bank.

Hoewel ze volgens Wim's uitdrukking in „gewapende vrede” leefden kwamen er herhaaldelijk kleine botsingen voor, die hoofdzakelijk te wijten waren aan Wim's onwil zich in kleinigheden te voegen naar de wenschen van tante Saar.

„Heb ik je niet honderdmaal gezegd . . .” begon tante Saar op verongelijken toon toen Wim met een zwaai de kamer binnenkwam,

„. . . om niet zoo hard te bellen!” vulde Wim gediensig aan. „Ja . . . ziet u, maar als je hier geen

leven als een oordeel maakt, dan laten ze je op de stoep staan . . .”

„Wie bedoel je met „ze”?” vroeg tante onheilspellend. „O, . . . e . . . al die meiden hier . . .” redde Wim

Op het Brabantsche Land

schoone kamer, straf voor een vetvlek op een schrift, straf voor een deur, die te hard dichtgedaan was, straf voor een omgegoid glas water, straf voor alles en nog wat. In haar onberedeneerden gedachtengang van harts-

Schaapskudde met jongen herder te Heythuysen (L.)

zich eruit en proestte even stilletjes bij het idee aan het sproetige daghitje, dat het gansche personeel uitmaakte.

„Ja . . . we zijn hier niet in Indië . . . we hebben hier geen aparte bediende voor ieder wissel . . .” gaf tante hatelijk terug.

In Wim's oogen begon het boos te flikkeren.

Met stijf opeengeneven lippen zette tante Saar zich aan de koffietafel.

Wim at al zwijgend in een broeiende atmosfeer van bedwongen ruzie . . .

Traag kauwde ze de dikke boterhammen.

Juist toen Wim met onnoodig veel vertoon de kruimeltjes uit 'r schoot streek, schraapte tante Saar 'r keelen sprak plechtig: „Wilhelmina . . .”

„'t Orakel gaat spreken . . .” dacht Wim en ging berustend weer zitten.

„Wilhelmina . . .” herhaalde tante Saar.

„Present!” — zei Wim laconiek.

„Geen flauwe aardigheden alsjeblieft . . . ik ben nu niet gestemd voor flauwiteiten,” verzocht tante.

„Wanneer dan wel . . .?” mompelde Wim oneerbiedig.

„Ik heb . . .” begon tante Saar, „een uitnodiging voor je ontvangen voor de Páaschvacantie . . .”

„Waar moet ik naar toe?” informeerde Wim zonder veel belangstelling.

„Je moet nergens naar toe . . .” berispte tante, „het is zooals ik reeds gezegd heb een uitnodiging . . . van tante Jo . . .”

„Dat laatste had u er nog niet bij gezegd!” viel de onverbeterlijke Wim haar in de rede.

„Laat me alsjeblieft uitspreken . . .” verzocht tante Saar met klem . . . „tante Jo vraagt of je een week kunt komen . . . Je zult echter van je patroon niet meer dan drie dagen vrijaf krijgen . . .”

„M'n patròn . . .” bouwde Wim haar na, „die zal me dolgraag een week vrijaf geven, dat weet ik zeker . . .”

„. . . Ik zal dus antwoorden,” vervolgde tante Saar de interruptie negerende, „dat je alleen de beide Paaschdagen komt . . .”

„Hè néé . . . ik krijg zeker wel vier dagen . . . laat ik het nu eerst eens vragen . . .” drong Wim kinderlijk blij met het vooruitzicht naar tante Jo te mogen . . . tante Jo, die in alles en alles zoo geheel de tegenstelling vormde van haar dorre strenge zuster.

Tante Jo woonde in een heerlijk groot huis aan een deftig plein in den Haag.

Bij tante Jo kon altijd alles en . . . mocht ook altijd alles . . .

Droomerig bestaarde Wim den suikerpot, dien zij juist in de hand hield . . . Fijn zou het zijn bij tante Jo . . .

„Geef mij die suiker eens even aan, als je klaar bent met er naar te kijken . . .” verzocht tante Saar.

Wim schrok op uit haar mijmering.

Zoo haastig gaf zij de suiker aan, dat een regen van fijne korreltjes in het geopende botervlootje viel . . .

„Kijk nu wat je doet . . .!” stootte tante Saar op.

„O, niks erg . . .” antwoordde Wim en probeerde de suiker er af te blazen, wat natuurlijk niet ging.

Fuchsia Mrs Rundle.

Zonder twijfel is dit een van de mooiste Fuchsia's, die bijna winter en zomer doorbloeit met gracieuze belletjes, waarvan de spits toeloope kelkbladen zacht rood zijn aangelopen. De kroon is oranje-rood en de helmknoppen licht paars. De foto werd genomen op 30 Maart, door den heer Marechal te Utrecht, een tijdstip, waarop de meeste menschen niet aan bloeiende Fuchsia's denken.

„Blaas alsjeblieft niet over iets wat 'n ander nog moet eten,” verzocht tante Saar, „dat is vies . . .”

„Oók 'erg!” bromde Wim terwijl ze met een ruk 'r stoel achteruit schoof. Even later sloeg de voordeur dicht.

Met een ontevreden zucht begon tante Saar de koffietafel af te ruimen.

Dat vrééselijke kind . . .

Het „vreéselijke kind” kwam 's middags een en al opgewondenheid thuis. „Ik heb 't gevraagd . . . ik mag vijf dagen vrij! . . .” riep ze nog half in de gang . . . „en de ouwe gaat met z'n wagen toevallig ook naar den Haag, en ik mag meerijden . . .! Eenig hè?!”

Ontstemd blikte tante Saar op van het fijne stopwerk, waarmee zij bezig was en keek met onderzoekende oogen over 'r bril heen naar het warme opgewonden gezichtje, waarin de groote oogen als sterren schenen.

Wim met 'r fijn besneden blank gezichtje en 'r blonden krullebol leek in niets op een Indisch meisje . . .

„Ik zou eerst eens m'n voeten behoorlijk vegen en de kamerdeur dicht doen,” zette tante Saar een domper

op het enthousiast begin, „en dan . . .” sprak ze, terwijl zij zorgvuldig haar brilleglazen afveegde met een zeempje, „zou ik wel eens willen weten, over wien je eigenlijk spreekt.”

„Och dat gezanik . . .” bitste Wim, wier vroolijke stemming aanstonds gezakt was, boos.

Gemelijk zette zij zich aan de tafel.

„Nu?” vroeg tante Saar.

„Nou, niks,” antwoordde Wim onwillig, doch begrippe dat zij het toch vertellen moest, raffelde zij in één adem door: „de baas gaat met z'n wagen naar den Haag en neemt me mee zoover.”

„Wat voor wagen?” deed tante Saar onbegrijpelijk.

„Nou . . . 'n kinderwagen . . . of 'n kruiwagen of zooiets, denk ik . . .” spotte Wim, innerlijk woedend over de onhebbelijke manier van tante Saar om ieder plezier te vergallen.

„Dan zou ik m'n ouden wintermantel maar over m'n mantelpak heen aantrekken . . . zóó warm is het niet, we hebben een vroege Paschen . . .” vond tante Saar, die alle auto's, onverschillig of ze open of dicht waren, uit den boze vond vanwege den „verschrikkelijken tocht aan de beenen”.

Het woord „mantel” bracht Wim opeens tot nadenken.

Wat moest ze in 's hemelsnaam aantrekken . . .! Ze had letterlijk niets wat ook maar eenigszinds behoorlijk genoeg was om mee uit logeeren te gaan . . . Bij tante Jo was altijd een heele verzameling logé's . . .

Wim was er in twee jaar niet meer geweest . . . vage herinneringen doemden op in haar geest aan de laatste logeerpartij . . .

Aan de eene „beste” jurk, die ze toen had meegekregen . . . die te opzichtig was voor 's middags en die toch niet voor 's avonds kon dienen . . . hoe ze zich toen voortdurend de minste had gevoeld van de anderen . . . Tante Saar en kleeren . . .! dacht ze schamper . . . die viel dood op een cent en al had ze schatten om uit te geven, dan werd het toch niks met dien raren stijven smaak van haar . . .

„Och . . . ik ga, geloof ik, maar niet . . .” sprak Wim lusteloos.

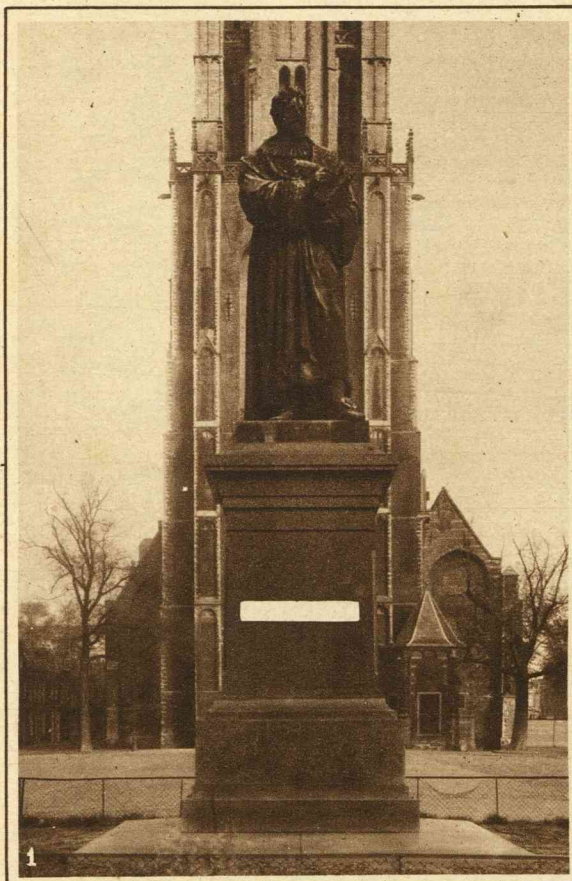
„N . . . niet!?” tante Saar's bleke wenkbrauwen gingen van puré verbazing omhoog . . . „en je zei . . .”

„Ik heb immers geen kleeren . . . ik bedank er voor om als het arme familielid erbij te loopen . . . zóó kan ik toch niet gaan . . .” viel Wim uit. Tranen kropten in 'r keel . . . de heele heerlijke logeerpartij . . . het autotochtje met den „baas” . . . er zou allemaal wel weer niks van terecht komen . . .

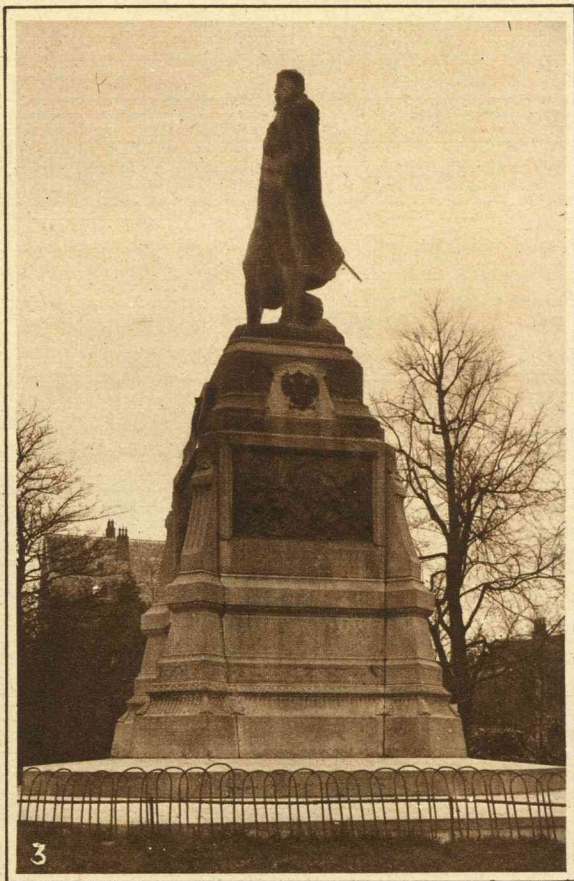
„Nu . . . we kunnen van middag wel eens in de stad gaan kijken naar een en ander . . .” vond tante Saar.

Wijselfijk verzweeg ze hoe Wim's vader een niet onaardig bedrag had gestuurd om zijn oudste van kleeren te voorzien.

Natuurlijk had zij dat niet aan het kind in handen gegeven . . . dan werden er maar flodderige spullen voor gekocht . . . Het hoefde ook volstrekt niet allemaal opgemaakt te worden . . . Tevreden bedacht tante Saar

ONZE STANDBEELDEN-PRIJSVRAAG

Onze „Kerken-Prijsvraag”, die wij eenigen tijd geleden uitschreven is, evenals onze „Stadhuisen-Prijsvraag” zóó zeer bij onze abonné's in den geest gevallen, dat wij van verscheidene kanten het verzoek ontvingen ook eens een prijsvraag uit te schrijven in verband met de bekende standbeelden in ons land. Daar wij steeds, indien eenigszins mogelijk, gaarne rekening houden met de wenschen van onze lezers, hebben wij met genoegen aan dit verzoek voldaan. Het eerste drietal standbeelden treft men hierboven aan. Natuurlijk hebben wij de namen laten wegmaken, want het is juist aan onze abonné's om ons op te geven voor wie deze gedenkteekens werden opgericht

en in welke stad zij staan. In het geheel zullen wij er 12 afbeelden, verdeeld over 4 achtereenvolgende nummers van ons blad. Zoodra het laatste geplaatst is, kan men ons zijn antwoorden gaan toezenden. Wanneer de antwoorden uiterlijk in ons bezit moeten zijn, zullen wij nog nader bekend maken. Als prijzen hebben wij beschikbaar gesteld: een van vijftiengulden, een van vijftien, twee van vijf, en vier van een rijksdaalder, benevens vijf reproducties van de kleurenbijlage. Bloemenstillevens, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, en voorts nog enkele troostprijzen, waarvan het aantal afhankelijk zal zijn van het getal ontvangen oplossingen.

hoe zij pijnlijk-nauwkeurig rekening en verantwoording had gehouden van het kostgeld en hoe zij het „teveel” wat zij niet behoefde en ook niet begeerde, voor Wim op een spaarbankboekje had gezet zonder hierover ooit een woord te reppen.

Wim wist niet beter dan dat haar heele bezit bestond uit haar salaris van 40 gld. in de maand, waarvan zij telkens manmoedig trachtte iets opzij te leggen, hetgeen telkens schitterend mislukte.

Verrast keek Wim op bij Tante Saar's voorstel.

„Heel...e...heel graag...” stamelde ze.

's Middags na kantoortijd toog het ongelijke tweetal er op uit. Wim praatte honderd uit en was in de beste stemming tot... ze vlak voor den degelijken burgerman's winkel stonden...

„Moeten we hierin?” vroeg ze verschrikt.

„Ja natuurlijk...” antwoordde tante Saar met 'r hand reeds aan de deur.

„Ja maar... ik wil geen mantel van... hier vandaan...” streefde Wim tegen.

„Zoodra als je het zelf betaalt, kun je bij Gerzon of bij Hirsch je kleeën koopen,” sprak tante koel en stapte resoluut den winkel binnen.

Wim voelde zich diep vernederd... sinds zij haar eigen kleeën kocht, had zij met verijnden smaak steeds weinig, maar dure kleeën gekocht en nu... dit!

Zij dacht aan den „baas”, den deftigen ouden heer Bunt, in gedachten zag zij ook het gesoigneerde blonde hoofd van den jongen patroon... zijn fijn spotlachje... als hij eens... dien dag óók... Zij bloosde donkerrood...

En dan moest zij in een goedkoop slecht zittend confectiepakje... o, het was verschrikkelijk! Tranen van woede drongen haar naar de oogen... Zij haatte tante Saar!

Zij hoorde als in de verte tante uitzoeken en praten... „Als de dame even passen wil?” klonk de stem van de winkeljuffrouw.

Wim verroerde zich niet. De juffrouw herhaalde haar vraag.

Automatisch trok Wim haar mantel uit; grimmig besloot zij bij zichzelf dat zij deze spullen nóóit zou dragen... Waarom leek tante er een boosaardig genoegen in te scheppen haar er steeds zoo onvooroordeelend mogelijk uit te laten zien...?

Tante keurde, prees, zocht uit en bestelde zonder Wim een enkele maal te raadplegen...

Toen ze na een uur den winkel verlieten, tante hoogst voldaan en Wim dof broedend op verzet in machteloos woede en zelfbeklag, was er een donkergroen mantelpak gekocht, een blauwe serge japon met kleine roode knopjes en een zijden tricoot-japon van 9 gld.

Wim vond het mantelpak een monster, de japon een draak en het zijdje een „dierage”.

Nijdig verbeten stapte ze naast tante voort...

Vlak bij huis gekomen keerde ze ineens om: „Ik moet nog even een boek halen!” en weg was ze.

Met groote stappen holde ze den heelen weg nog eens terug... ze zou... ze wou... ze wist het zelf niet, maar ze had behoefte aan actie.

Vlak voor Gerzon liep ze Wies, 'n boezemvriendin, tegen 't lijf. „Hè, waar storm jij zoo naar toe?” vroeg die verbaasd.

Haast stikkend van woede vertelde Wim van haar vernedering. „Ga met mij mee,” verzocht de vriendin, „ik wou juist hierin gaan om een mantel te koopen...”

„Och...” weifelde Wim.

Onze verdwijnende molens.

De molen „De Adriaan” te Haarlem, de eenig-overgeblevene in deze stad, zal spoedig worden verkocht. Hij werd op de fundamenten van een vroegeren vestingstoren gebouwd. Het is te hopen, dat de molen bewaard mag blijven!

Even later waren ze boven... en toen... toen ging alles vanzelf... al spoedig was Wim haar boos humeur vergeten... ijverig pasten zij weldra om beurten, ... eerst japonnen... toen mantels en hoedjes... de verkoopsters animeerden... hadden schik in het jolige tweetal... alles stond hen even leuk... ze waren als door het dolle heen...

Toen ze eindelijk weer op straat stonden besefte Wim eigenlijk pas wat ze gedaan had... „Mies...!” bracht ze met moeite uit... „ik heb... ik heb me daar eventjes voor 120 gld. gekocht!”

ONS PAASCHNUMMER

Voor de derde maal verschijnt hierbij ons extra in meerdere kleuren uitgevoerd Paaschnummer, waarvan wij met een enkel woord reeds de vorige week melding maakten. De fraaie reproductie in drie kleuren is de trouwe copie van een mooi bloemenstilleven van den bekenden Haagschen kunstschilder Willy Fleur. Ook deze plaat zal, opgeplakt op houtcarton, geveerd en gecadreeerd in fraaie lijst — in welke uitvoering wij ze speciaal en alleen voor onze abonne's beschikbaar stellen tegen den geringen prijs van f 1.75 per exemplaar — zeker weer een bijzondere en artistieke wandversiering vormen. Daar de voorraad van deze reproducties beperkt is, en nadrukken in verband met de hooge kosten absoluut is uitgesloten, moeten wij echter op een spoedige bestelling aandringen. Iedere boekhandelaar of Agent van „Panorama” zal gaarne bestellingen aannemen. Wenscht men ze rechtstreeks van ons te betrekken, dan moet voor porto en emballage dertig cents extra worden bijgevoegd.

Behalve door de fraaie kleuren-bijlagen, heeft dit nummer ook overigens door zijn uitvoering en inhoud een bijzonder, en naar wij hopen, ook interessant karakter. Wij hebben er naar gestreefd zooveel mogelijk verscheidenheid te brengen aan boeienden tekst en mopie, groote platen, en vertrouwen dan ook, dat men er weer menig gezellig uurtje mee zal doorbrengen.

Dat voor dit nummer, ondanks de kostbare uitvoering, niets extra berekend wordt, zal door onze abonne's zeker op prijs gesteld worden!

ONS VOLGEND NUMMER

zal in verband met de beide Paaschdagen, een dag later dan gewoonlijk, dus op 16 April a.s. verschijnen.

„Nou, je verdient het immers zelf,” troostte Mies luchtig...

Wim dacht aan het groene mantelpak met de katoenen voering... Tintelend bekeek haar een ondeugend plezier... Ze zou een voorschot moeten vragen...

De dag van het vertrek naderde... Wim had besloten zich bij Mies te verkleeden en vandaar te vertrekken. Door tante uitgeleid vertrok ze met een hoop vermaningen.

Een uur later stond een snoezig elegant figuurtje popelend achter de vitrages te gluren in de voorkamer bij Mies, of de auto van „de baas” nog niet aankwam.

Wim zag er uit om te stelen... een strakke donkerbruine zijden mantel omsloot strak haar lenig figuurtje... een coquet hoedje van beige met goud doorweven crêpe marocain stond diep in haar oogen gedrukt, terwijl de rest van haar gezichtje half schuil ging in een in der haast van Mies geleend vossenbont... Zenuwachtig wurmde Wim de nieuwe wit-castoren handschoenen aan...

„Ik heb toch geen laddertje in m'n kous?” vroeg ze angstig, terwijl ze een van 'r lange beenen omhoog stak.

„Welnee, ben je mal...” antwoordde Mies, die met welgevallen naar Wim keek... „Daar heb je 'm!” riep ze opeens... „kind! 't is de ouwe niet... 't is de jonge Bunt! Gelukkig dat je net zoo piekfijn bent!” zei ze hartelijk. Opgewonden kneep Wim 'r in 'r arm... een donkerroode bloos bedekte haar gezichtje... ze wist opeens, dat ze dit aldoor geweten had...

Geruischloos gleed de donkerblauwe limousine aan... De chauffeur belde...

„U zult het met mij voor lief moeten nemen... e... juffrouw van Welie...” sprak de jonge Bunt, „mijn vader... was e... verhuurd...”

Als in een droom stapte Wim in...

Bewonderend keek Joop Bunt naar het stralende jonge gezichtje en de diep glanzende oogen, die zoo onomwonden verrieden, wat hij zoo verlangend was om te hooren...

Toen de auto het huis van tante Jo in den Haag naderde zaten er twee innig gelukkige menschenkinderen in, die elkaar stil-ontroerd bij de hand hielden...

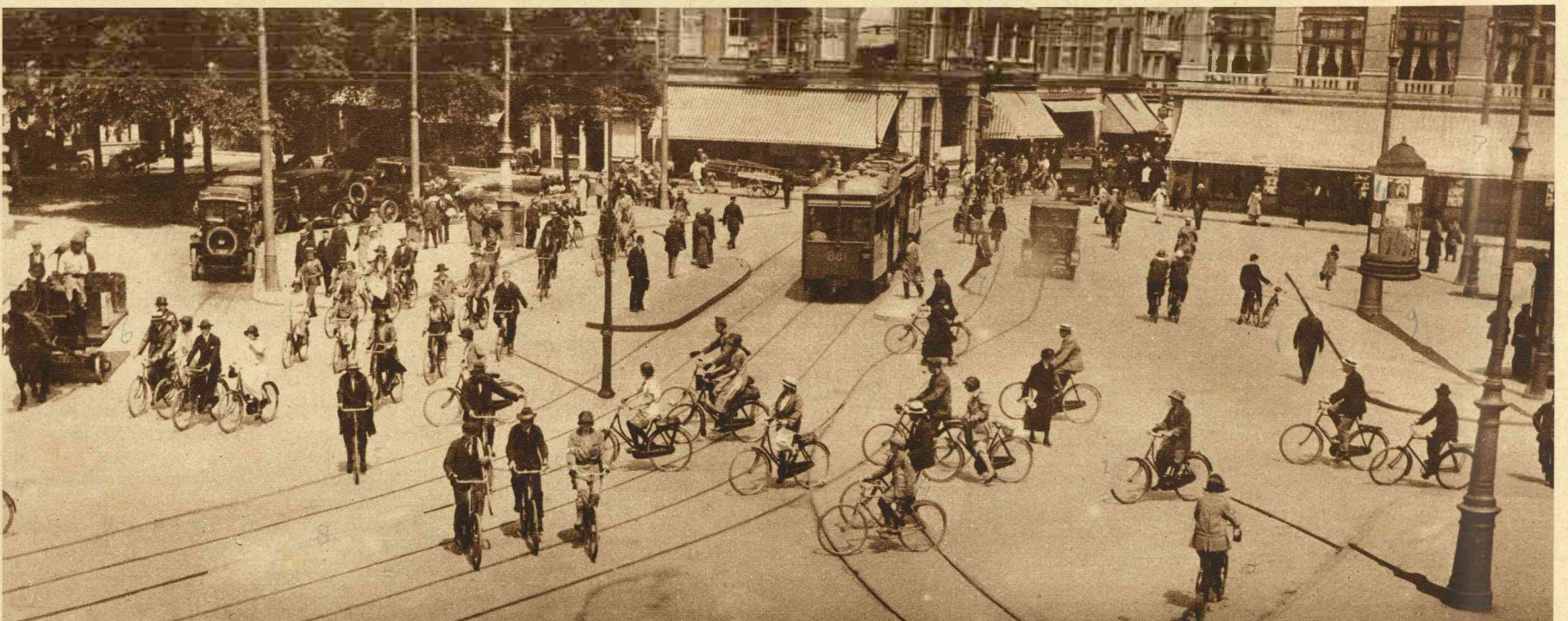
„Mijn meisje!” fluisterde Joop teeder... „wat zie je er beeldig uit vandaag...”

Wim lachte... een betekenissvol geheimzinnig lachje... „Je moest eens weten...” plaagde zij, maar ze was niet te bewegen iets meer te zeggen.

Toen tante Saar dien zelfden middag met ijver en nauwgezetheid Wim's kast een geduchte beurt wou geven, grijsden haar het groene mantelpak, de blauwe en het zijdje tegen...

„Zoo'n... zoo'n... kwaje meid... zoo'n ondankebaarschepsel...” hijgde tante Saar in uiterste verbolgenheid. Doch toen tante Saar den volgenden dag een opgewonden onsamenhangenden brief vol uitroepen en vlekken kreeg van Wim... toen drupte er een stille traan langs haar neus...

„Zoo'n kind nou toch... zoo'n kind nou toch...” stamelde ze verbouwereerd en ze begon moeizaam bukend in de onderste la van de commode te zoeken naar het spaarbankboekje, dat ze altoos goed verstopt had, en dat ze nu als verrassing op de tafel van „t kind” wou leggen bij haar terugkomst...

WIE ZIET DE FOUTEN OP DEZE FOTO?

Op bovenstaande foto hebben wij door onzen teekenaar een twaalfal fouten (onmogelijkheden) laten aanbrengen. Wie onzer abonne's wil proberen ze te vinden? Bij een aandachtige beschouwing en vergelijking zal het niemand buitensporig zwaar vallen, vertrouwen wij! Wie ons vóór 22 April a.s. opgave der fouten doet, heeft kans op een

der zes prijzen van een rijksdaalder elk, die wij verloten zullen onder hen, die het grootst aantal fouten weten op te geven. Om een prijs te winnen, is het dus niet noodzakelijk alle twaalf de fouten te ontdekken; men zende dus in ieder geval zijn antwoord, ook al heeft men er minder dan twaalf gevonden.

PAASCHMORGEN

Paaschmorgen!

Een feestelijke stemming in het villa-dorp in het Gooi! Heldere zonneschijn, levenwekkende lentegeuren en juichend vogelgewetter!

Een blond meisje, heel jong nog, trad naar buiten, diep-ademend, blij-genietend van Paaschvreugde en voorjaarsweelde.

„Hallo!” klonk een welbekende stem haar over de tuinhaag toe. „Het moet in het bosch verrukkelijk zijn! Ga je mee?”

„Ja, ja! Ik ga mee!” riep zij geestdriftig terug. „Eén minuutje! Dan ben ik klaar!”

Het meisje en de jonge man, beiden slank, lenig, veerkrachtig, schreden voort over den straatweg, wandelden tezamen door het uit zijn winterslaap ontwakende bosch, bespieden het ontkiemende leven aan boom en struik, plukten de eerste, schuchtere Flora's kinderen en babbelden ijverig over hun beider belangen en belangetjes, die telkens één bleken te zijn.

Zij tennisten in dezelfde club, zij waren lid van het dorpsstooneelgezelschap, zij hielden beiden van het buitenleven met zijn eigenaardige gemoedelijkheid, zij verheugden zich tezamen op den zomer, die de genoegens van fietsen, roeien, zwemmen, picnic en buitenpartij weder met zich mede zou brengen.

Met een luchtig „Dag!” gingen zij, teruggekeerd, ieder hun eigen tuinhokje binnen, wetend, dat het afscheid niet voor langer dan voor enkele uren kon zijn!

Paaschmorgen!

Een jaar later! Haar eerste in het tropische land, waarheen zij ontstellend plotseling was overplant.

Het blonde meisje zat met open oogen te dromen; het boek, dat zij medegenomen had naar het beschaduwde bankje op het achter-erf, rustte vergeten in haar schoot.

Zij genoot van het strakke blauw van den hemel, waarnaar zij nog niet lang genoeg had gestaard, om er het vermoeiende van te ondervinden.

De hooge bamboe-toppen in de aangrenzende

die zoo prettig deelde in haar verrukking over de wonderen der natuur.

Een paar dagen later had hij haar verteld, dat hij voor eenige maanden naar het buitenland ging, om als volontair te werken bij een handelsvriend van zijn vader. Lachend, als goede kameraden, die op een spoedig wederzien rekenden, hadden zij afscheid van elkander genomen.

Een maand na zijn vertrek had haar moeder, — haar vader was sinds vele jaren dood! — haar bij zich geroepen, om haar groot nieuws te vertellen.

„Kind,” had zij de lieve, vertrouwde stem hooren zeggen, „ik heb een nieuw geluk gevonden! Ik ga weer trouwen. Met een vriend uit mijn jeugd! Je raadt het al, nietwaar? Zijn verlof is bijna om! Nog zes weken, dan zijn wij met ons drieën op weg naar Indië, waar zijn werk hem wacht!”

Zij had zich voelen verbleeken bij het vernemen van het onverwachte, overweldigende en zij had van louter zenuwachtigheid tranen gestort.

Zij had niets op haar aanstaanden stiefvader aan te merken gehad, maar toch . . . neen, zij had maar liever

Als door een kaleidoscoop zag zij in haar gedachten opnieuw het aankomen in het woelige Priok; zij genoot opnieuw van een paar heerlijke dagen in Buitenzorg. Daarop was de treinreis gevolgd, die haar nauwelijks vermoede, zoo verrukt was zij geweest over de grootsche schoonheid van den Preanger.

En daarna . . . was het Indische leven in een vergeten hoekje van Midden-Java spoedig tot een sleurtje geworden.

Uit de blauwe oogen van het peinzende meisje rolden een paar verraderlijke traantjes omlaag.

Haastig wischte zij ze af en keek schichtig om zich heen. Er was niemand te zien; haar stille droefheid was onopgemerkt gebleven.

Haar moeder had haar reeds menigmaal een zacht verwijt over haar gedrukte stemming doen hooren.

„Het zal wel wennen, Moedertje!” had zij dan heldhaftig verzekerd. „Voorloopig mis ik ons dorpje nog te veel!”

„Is het je hier te stil?”

„O neen! Dat niet! Maar . . . !”

Dan was zij blijven steken, omdat zij haar vage gevoelens niet onder woorden durfde brengen.

Alles was hier immers anders! De menschen, de dingen, de opvattingen!

Wie had er ooit gehoord van een land, waar men niet de minste notitie nam van de schoone feestdagen, waarop in het dorpje in het Gooi oud en jong, arm en rijk, geloovigen en ongeloovigen zich om het meest verheugden!

Het was nu lente in het vaderland! De boomen botten uit, bloempjes staken haar kopjes op, de vogels werkten ijverig aan nieuwe nestjes, de vroege heesters prijkten met kleurigen bloei!

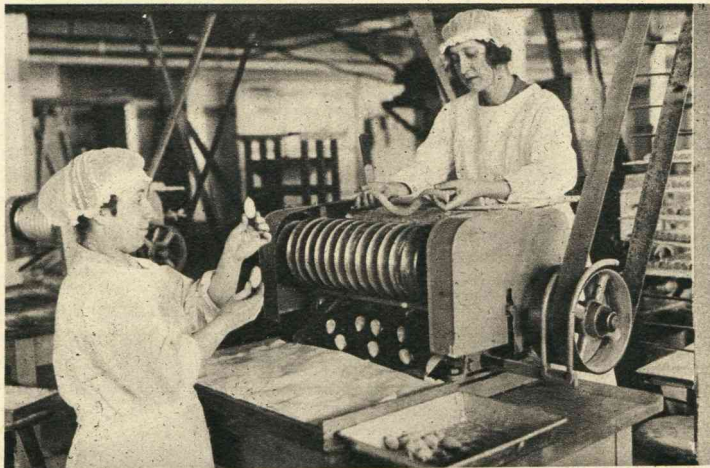
Ach, nu door de oude, bekende bosschen dwalen met den lieven, vertrouwden vriend, dien zij zonder afscheid had moeten verlaten!

Of hij nog aan haar dacht?

Zij begreep, dat zij onrechtvaardig was tegenover haar nieuw vaderland, dat het gemis van haar vriend voor een groot deel schuld was aan haar

Het beschilderen van de Paaschhazen en -kippen in een groote fabriek van Chocolate- en Suikerwerken.

Het machinaal vervaardigen van paascheieren uit marsepein.

kampong ruischten een zachte melodie. Het nauw merkbare zuchtje in de lucht dreef zoete bloemengeuren naar haar toe.

Het was stil rond haar heen. Een enkele maal hoorde zij half onbewust het voorbijratelen van een voertuig over den grooten rijweg of het rhythmische gepiep van een bamboe-juk, waaraan een inlander zijn koopwaar voortdroeg.

Het was haar, alsof zij geleefd had in een roes, alsof zij nu pas in staat was tot het rustig uitdenken van de groote verandering, die in haar leven gekomen was. Het was haar, alsof een toovergodin door een enkele beweging van haar almachtigen staf haar omgeving, haar omstandigheden, haar geheele leven had onderstebovengegooid.

De indrukken, die op haar waren aangestormd, waren te vele geweest, om ze terstond te kunnen verwerken. Ze waren als een verwarde massa in haar hersens ingesluimerd en begonnen thans stuk voor stuk met wonderbare levendigheid in haar te ontwaken.

Zij zag ze in snelle wisseling aan zich voorbijtrekken.

Haar uitgangspunt was als vanzelfsprekend het vorige Paascheest.

In haar nieuwe omgeving scheen niemand zich van de bijzonderheid van die twee feestdagen bewust te zijn, maar zijzelf had terstond bij het wakker worden aan hun betekenis gedacht. En haar herinneringen zwierven terug naar het Paascheest van een jaar tevoren. Daarvoor scheen er in haar alledaagsch leventje nimmer iets gebeurd te zijn, dat het weder-ophalen waard was!

Zij zag zich op Paaschmorgen door haar geliefde bosschen wandelen in gezelschap van Henri Holten,

gehad, dat alles bij het oude gebleven was.

De weken die volgden, waren van overstelpende drukte geweest. Er moesten kleren aangeschaft, afscheidsbezoeken gebracht, verkoopingen gehouden worden, van wat niet tot medenemen geschikt was, toebeidselen gemaakt voor de bruiloft!

„Hoe vind je het?” had haar jeugdvriendin haar opgewonden gevraagd.

„Verschrikkelijk!” had zij geantwoord.

„Verschrikkelijk? Maar waarom dan toch?”

„Ik heb een gevoel, alsof ik in een maalstroom ben

geraakt!”

„Daar benijd ik je om!”

„Hoe kun je dat nu zeggen?”

„Is zoo'n maalstroom dan niet duizendmaal te kiezen boven het saai, pieterige, eentonige gedoe in het dorp hier? Maar het is waar, . . . jij bent altijd zoo'n rustige, tevreden ziel geweest en ik altijd een naar drukte, verandering en opwinding hakend schepsel!”

Zij had gelachen om die woorden, maar er toch de juistheid van gevoeld.

Zij had inderdaad nimmer naar verandering verlangd; zij was tevreden geweest met haar genoeglijk bestaan in haar lief dorp en zij zou er bij voorkeur maar altijd gebleven zijn!

Henri Holten had zij vóór haar vertrek niet weergezien!

De bootreis, waarvan zij zich nogal wat had voorgesteld, was een teleurstelling geweest, deels door haar zeeziek-zijn, deels door den onder het reisgezelschap heerschenden kliekgeest, waartegen een schuchter dorpsmeisje allerminst is opgewassen!

Meermalen had zij met verlangen teruggedacht aan Henri Holten, die haar vroeger door zijn gemakkelijke jovialiteit zoo menigmaal over haar lastige verlegenheid had heengeholpen.

Langzamerhand was zij er zich van bewust geworden, dat hij een veel grooter plaats in haar leven had ingenomen, dan zijzelf ooit had kunnen vermoeden.

Zij was tot de slotsom gekomen, dat haar geheele jeugd eigenlijk met de zijne was samengeweven, dat zij nimmer genoeg had gekend, waarin hij niet deelde, nimmer leed, waarbij hij haar niet troostte.

Het wonderland Java had haar stoutste verwachtingen overtroffen.

De laatste hand wordt gelegd aan de keurig-versierde, gevulde paascheieren en dennenappels.

gevoel van eenzaamheid en heimwee.

Of zij ook hier nog eenmaal een blijden, vreugdevollen Paaschmorgen zou mogen beleven? Opnieuw wischte het meisje een stillen traan weg.

Zij bemerkte niet, dat de zon hooger en hooger rees aan den glanzenden hemel. De schaduwen krompen in, het zachte zuchtje, dat eenige verkoeling had gebracht, had zich ter ruste gelegd. De hitte hing met looden zwaarte neer.

Het meisje doezelde in.

„Hallo!” klonk plotseling een vrolijke stem.

Zij glimlachte, droomend van de welbekende stem, die haar den vorigen Paaschmorgen tot een wandeling had genood.

„Hallo!”

Zij vloog op.

Het was geen droom. Henri Holten kwam naar haar toe, alsof het verlopen jaar plotseling geheel was uitgewischt.

Zij durfde haar oogen niet gelooven, klemde zich zuigelig aan het bankje vast.

„Schrik je zoo van mij?” vroeg haar goede vriend teeder.

„Ik ben je gevolgd! Ik heb een betrekking gekregen hier dicht in de buurt! Ik heb je met opzet niet geschreven, om je door mijn plotselinge verschijning te verrassen. Pas toen je weg was, wist ik . . . begreep ik . . . !”

Hij stak zijn armen uit. Het meisje wierp er zich op met het zalige bewustzijn, dat haar eerste Paaschmorgen in het nieuwe vaderland de schoonste was, dien zij nog ooit had beleefd.

E. F. ROHR

ALS DE LENTE OPBLOEIT IN MIDDEN-FRIESLAND

Wanneer men na langen, eentonigen winter-tijd het groote stoomgemaal bij Tacoziyl in volle werking stelt en de zeesluizen zijn geopend, wordt midden-Friesland ontlast van het overvloedige „binnenwater”, hetwelk door allerlei bemalingswerktuigen, waaronder de honderden idyllische kleine watermolentjes, op de „boezems” wordt uitgeslagen.

Maaïke's huisje aan de Holtz-meer

Dan komen die „uitgestrekte „vloedlanden” langzamerhand boven water kijken, vruchtbaar gemaakt door het achterblijvende sliblaagje. En nauwelijks koesteren de eerste warme zonnestralen het vochtige land, of welig ontspruit er het gras, en worden binnen enkele weken de onafzienbare „greiden” (weidevelden) van Midden-Friesland herboren.

Schilderachtig oord, die uitgestrekte lachende landouwe in de omgeving van Grouw, Waga, Wartena en Eernewoude, zoo echt typisch door een Frieschen schrijver „de griene thekken” (groene deken) genoemd.

't Is het ongerepte laagveengebied, waarvan sommige gedeelten nog van zeer jonge formatie: saamgeweven uit „rietdodden”, moeras- en waterplanten, welke bij het betreden zelfs in trillende beweging geraken.

Hoe indrukwekkend schoon liggen hier de „petten en poelen”; de talrijke meertjes en plas-sen, met hun wuivende rietkragen en weelderige vegetatie: het dorado voor duizenden en duizenden moeras- en zwemvogels van diverse pluimage. Vroeg voorjaar, wanneer de „trek” is aangebroken strijken ze hier neer, de koppels kieviten, tureluurs grutto's, snippen, schol-

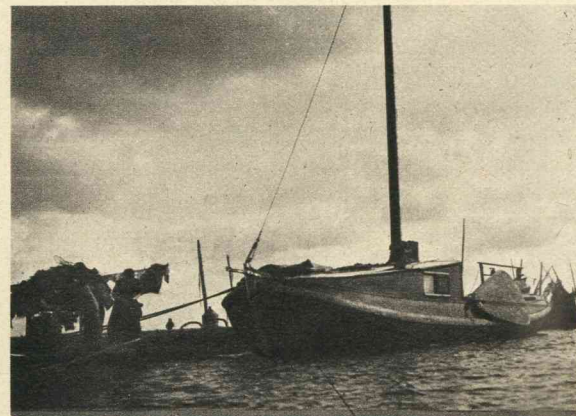
Maaïke's huisje aan de Holtz-meer van dichtbij gezien

eksters, kemphanen, wilde eenden en al hun soortge-nooten, welke hier de broedplaatsen gaan opzoeken.

Weldra breekt de paartijd aan in dit heerlijke, wonder-

volle oord „waar de weiden groenen en de wateren klot-sen” — zooals de bekende schrijver „De Stoppelaar”, de kenner van dit gebied bij uitnemendheid, zijn geliefde landouwe noemt.

Daar bouwt er het „ljipke” zijn eenvoudig nestje met zijn vier groen-gekleurde eieren en al die „gewiekte gelui-den” volgen het voorbeeld en maken hun dol-blijde bruids-vluchten in voorjaartijd.

Bark met bewoners in de Folkertsloot

't Is het vredige, rustieke oord, waar niets de heilige stilte stoort, dan het vroolijke opgewekte gejubel van de duizenden vogels, de pronk der velden.

Hier moet ge 's morgens heel vroeg dobberen met de „schouw”, een platboomd eenvoudig vaartuig, om tusschen al die ondiepe schilderachtige veenplassen dat blijde volle vogelleven te kunnen gadeslaan: een paradijs voor den natuurliefhebber.

Stil.... roerloos stil liggen daar dan die on-eindige „mieden” (gras-velden) te droomen, tot de heerlijke lentezon vogels en bloemen ten leven wekt, naast de schaarsche bewoners van deze stre-ken. Want slechts hier en daar steekt in die verre ruimte zoo'n aardig boer-derijtje zijn roodpannen dak uit de omringende wilgen of bemerkt ge een eenvoudig huizeke aan den zoom van een meertje, waar het water glanst als een spiegel.

Weelde-oord die lachen-de landouwe, waar de dartele lammeren en de juichende vogelenschaar de lente begroeten.

D**

Spookmolentje bij Waga

In het laagveengebied

Boerderij bij Waga

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

19)

„Kijk jij dat helpen,” antwoordde Tilly. „Dat was allemaal de schuld van dien ellendeling. Ik hoop, dat je hem nooit in je leven meer zult zien. Is het niet heerlijk te weten, dat je in werkelijkheid niet wettig aan zoo iemand, als hij is, gebonden bent? Dan had je misschien nooit meer van hem los kunnen komen, en dat was veel en veel erger geweest.”

„Zoo heb ik er niet over gedacht . . . alleen maar aan de vreeselijke schande.”

„Praat daar nu niet meer over, want geen mensch in de wereld zal er jou op aanzien, kindje. Tob nu niet.” Ze huiverde. „Ik ben koud, en het is al twee uur. Ik denk, dat ik ook maar in bed stap, Ivy.”

Kort daarop had Ivy zich dicht tegen haar vriendin genesteld. Het was zoo heerlijk Tilly's armen weer om zich heen te voelen. Als Tilly niet gekomen was, lag ze nu misschien dood neer, en bij de gedachte hieraan voer er een rilling door haar leden.

„Je moet nu gaan slapen,” drong Tilly aan.

„Nee, ik zou liever nog wat met je willen praten, Til.”

„Doe dat dan maar, kindje, als het je oplucht.”

„Tilly, ik vertelde je zooveel, dat ik krankzinnig was, en . . . en ik had het plan me onder die bus te gooien.”

„Dat begreep ik wel.”

„Hoe kwam het, dat jij daar op het juiste moment was? Je hadt het niet kunnen vermoeden, want ik had in het begin het plan op een andere manier een einde aan mijn leven te maken. Ik ben eerst op Embankment geweest.”

„Ik ook. Toen de voorstelling was afgelopen, ben ik onmiddellijk naar je flat gegaan, waar ik Brookwood ontmoette, en het briefje zag, dat je hadt achtergelaten. Toen vertelde de portier me, dat je hem gezegd had naar Embankment te wandelen, en nadat ik je daar niet zag, vroeg ik me af, waarheen ik in 's hemelsnaam gaan moest, totdat ik je plotseling onverwacht, louter bij toeval ontdekte. Ik zal nu verder voor je zorgen, hoor.”

„Vermoedde Carl, dat ik . . . zooiets zou doen?” was Ivy's volgende vraag.

„Het eenige, waaraan hij dacht was dat het nooit mocht uitlekken. Het had hem bitter weinig kunnen schelen, wat er gebeurd was, zolang zijn naam er slechts niet in gemengd werd. Ivy, zeg me nu eens eerlijk. Is alles voorbij, en zul je je nooit meer door hem laten overhalen?”

„Alles is voorbij,” herhaalde Ivy. „Ik heb het gevoel, alsof dat gedeelte van mij, hetwelk van hem hield, dood is. Ik kan niets meer voelen, en zou hem ook onmogelijk ooit meer lief kunnen hebben. Wees daarvoor niet bang, Til, want ik ben niet in staat van een . . . slechten man te houden.”

Ze sprak op overtuigenden toon, en Tilly begreep, dat zij er van verzekerd kon zijn, dat Brookwood's macht over haar voorbij was. Hij had haar idealen vertrapt en wat hij ook deed, hij zou die nooit meer heel kunnen maken.

Er zijn heel veel meisjes en vrouwen, die onverschillig wat een man hun ook aandoet, toch van zulk een individu blijven houden, doch Ivy behoorde niet tot die categorie. Ze had te veel zelfrespect om zich als een stuk speelgoed van een man te laten gebruiken.

Zoals ze nu in Tilly's moederlijke armen lag, schaamde ze zich over het feit, dat zij op het punt had gestaan zelfmoord te plegen.

„Het spijt me zoo heel erg, Til,” fluisterde ze haar vriendin toe. „Als ik . . . een eind aan mijn leven had gemaakt, was ik nooit bij Bertie in den hemel gekomen. Het was heel slecht van me dit te willen doen.”

„Bid nu, kindje,” zei Tilly teeder. „Je zult je daarna veel beter voelen.”

Ivy knielde neer, terwijl haar vriendin een doek om haar schouders sloeg en langen tijd lag het meisje daar met gebogen hoofd. Daar zij beiden doodmoe waren vielen ze weldra in slaap, en eerst toen de morgenzon in de kamer scheen, werd Tilly wakker. Ze rustte op een elleboog en keek aandachtig naar het bekoorlijke, slapende wezentje aan haar zijde. Ze zag er nog even

kinderlijk en rein uit als toen ze bij haar inwoonde, en Tilly bemerkte hoe geleidelijk de donkere schaduwen om haar heen verdwenen.

Alsof ze Tilly's blikken gevoeld had, opende Ivy eensklaps de oogen en zat overeind.

„O, is het al laat?” vroeg ze.

„Tien uur. Hoe voel je je? Ben je nog moe?”

„Niet zoo heel erg. Ik heb het idee, alsof ik erg ziek ben geweest en nu langzaam beter word. Ik droomde zoo grappig, Tilly. Het was van . . . Alf Knight. Ik zag heel duidelijk, hoe hij door de deur van deze kamer kwam, en ik was zoo blij hem te zien. Toen scheen ik plotseling te ontdekken, hoe goed en trouw hij was, en ik geloof, dat wij samen gingen trouwen. Is dat niet vreemd?”

Tilly lachte, want uit den droom bleek maar al te duidelijk, dat Ivy reeds op den weg naar beterschap was, en dat haar hart niet altijd gebroken zou blijven.

„Er zijn vreemdere dingen gebeurd, Ivy,” antwoordde Tilly, terwijl ze uit bed sprong, „en ik verbaas me nooit over iets.”

Een brief van huis

Ivy had een langen brief van huis ontvangen, en de tranen sprongen telkens weer in haar oogen, toen ze dien overlas. Plotseling kwam er een ontzettend verlangen naar haar ouders en broertjes over haar.

De dikke eik op het landgoed „De Gelder” te Wijhe (O.)

De omvang van den stam van dezen zeldzaam forsken boom bedraagt, 50 cM. boven den grond, 6.80 meter, terwijl de omtrek van de kruin 88 Meter en de hoogte 25 Meter meet.

Toen Tilly van een paar boodschappen terugkeerde, trof ze Ivy nog schreiend aan.

„O, kindje!” riep ze uit. „Ik dacht, dat er een overstroming was.”

Ivy lachte door haar tranen heen.

„Ik huil van dankbaarheid,” antwoordde ze. „Het is een brief van thuis, Til, en ze zijn heelemaal niet boos op me. Ik kan dadelijk terugkomen, als ik wil, want ze hebben me erg noodig. Lees zelf maar.”

Tilly las:

„Lieve dochter. Gisteren ontvingen we je brief, en we hadden een van beiden naar Londen willen komen, als vader niet te veel werk had gehad. Daar moeder nog nooit in een trein heeft gezeten, kon ik haar natuurlijk niet alleen laten gaan. We verlangden zoo ontzettend er naar om je te kunnen zeggen, dat, wat er ook gebeurd mocht zijn, wij jou niet in den steek zouden laten. Zooals altijd is hier je tehuis, en de beste plaats onder deze omstandigheden is te midden van allen die je zoo liefhebben. We waren ook volstrekt niet zoo verbaasd, als je wel gedacht hadt, en het is misschien voor een groot gedeelte onze schuld, daar wij je te veel in onwetendheid hebben grootgebracht.

Toen je ons schreef, dat je in een privé huis door een magistraat was getrouwd, is vader onmiddellijk naar

„DE ROODE BURCHT”

Wegens overvloed van kopij en foto's, stelden wij het vervolg van ons bovengenoemd feuilleton tot het volgende nummer uit.

den dominee gegaan, en hij zei nooit van zooiets gehoord te hebben en daarom vroeg vader je 'n afschrift van de trouwacte te willen opzenden. En nu we alles weten, kunnen we alleen zeggen, dat je goed gehandeld hebt, zooals je deedt door onmiddellijk van dien man weg te gaan. Er zijn maar twee menschen, die er iets van afweten en dat is dominee en Alf. Je moeder heeft het hem in haar eerste verdriet verteld. Hij heeft geen woord gezegd, doch natuurlijk was het een ontzettende schok voor hem, daar hij altijd zooveel van je gehouden heeft.

Ivy, lief kind, kom terug. Ik weet zeker, dat je hier meer geluk zult vinden dan in Londen aan het tooneel. Moeder heeft vanmorgen je oude kamertje schoon gemaakt en dezelfde vogeltjes als vroeger hebben weer hun nestje voor je raam gebouwd. Schrijf ons gauw, wanneer we je verwachten kunnen.”

Je liefhebbende vader en moeder.

P.S. We hebben er de jongens niets van gezegd, zoodat er heelemaal niet over gesproken wordt. Alf Knight ging zoo juist voorbij. We dachten, dat hij binnen zou komen, doch hij sloeg den weg naar het station in. Misschien ging hij naar de markt, hoewel hij zijn Zondagsche pak droeg. We wilden, dat je hem genomen had, Ivy, want hij heeft nu zooveel opzij gelegd, dat hij zelf een boerderij kan kopen.”

Tilly gaf haar den brief terug. De eenvoudige woorden hadden een diepen indruk op haar gemaakt.

„Zou jij me erg missen, als ik wegging, Til?” vroeg Ivy plotseling.

Tilly maakte een grimas. „Jij hebt me verleden week alleen gelaten en ik heb getracht er overheen te komen. Natuurlijk vind ik het heerlijk je bij me te hebben, maar als je het mij vraagt, geloof ik dat je veel meer buiten thuishoort, omdat je zelf een wilde bloem bent.”

Er kwam een trek van verdriet om Ivy's mond.

„Zeg dat niet, Til. Carl noemde me altijd „bloemen-gezichtje” of „wilde roos”, en ik wil liever in geen enkel opzicht meer aan hem herinnerd worden. Ik weet heel goed, dat hij, niettegenstaande alles wat hij zei, nooit van me gehouden heeft, maar bij oogenblikken hoor ik in gedachten zijn stem, en dan is het voor een kort oogenblik alsof er een mes in mijn hart wordt gestoken.”

„Als ik maar zeker wist, dat hij je niet meer terug kon krijgen, als hij het probeerde,” zei Tilly nadenkend.

Even heerschte er stilte en toen zei Ivy:

„Ik heb hem weer gezien . . . en hij probeerde het.”

„En daar heb je mij niets van verteld,” klonk het verwijtend.

„Het gebeurde gisterenavond na de tweede acte. Toen kwam hij weer in mijn kleedkamer, en ik had er geen flauw idee van, dat hij dit zou durven wagen, anders had ik natuurlijk de kleedster gezegd hem niet binnen te laten . . . We waren alleen in de kamer, en hij zei, dat ik hem zooveel angst had bezorgd, en waarom of ik weggelopen was. Hij vroeg me, of ik weer terug wilde komen, zoodat alles weer tusschen ons in orde zou zijn. Hij beweerde, dat hij zooveel van me hield, en dat hij de flat voor drie jaar had gehuurd . . . En toen noemde hij me weer „Baby” en probeerde me te kussen. Op dat oogenblik kwam mijnheer Faulkner binnen, en hoe het kwam, weet ik zelf niet, doch ik werd plotseling zoo woedend, dat ik zei: „Mijnheer Faulkner, deze man maakt het me lastig en ik kan niet van hem afkomen. Wilt U zoo goed zijn hem te vragen zich te verwijderen?” Dat deed hij dan ook en als een schooljongen droop hij af.”

Tilly klapte in haar handen: „Bravo, bravo! Ik ben blij, dat je dit gedaan hebt. Hij heeft echter een flink pak slaag verdiend, en het is afschuwelijk, dat ik niet als man ben geboren. Zou iemand anders die verplichting niet op zich willen nemen?”

„Jij bent nu eenmaal zoo'n vechtersbaas,” zei Ivy lachend. „Ik kan nooit lang boos blijven, en ik zou het niet prettig vinden iemand afgerost te zien . . . Zelfs hem niet,” voegde zij er aan toe.

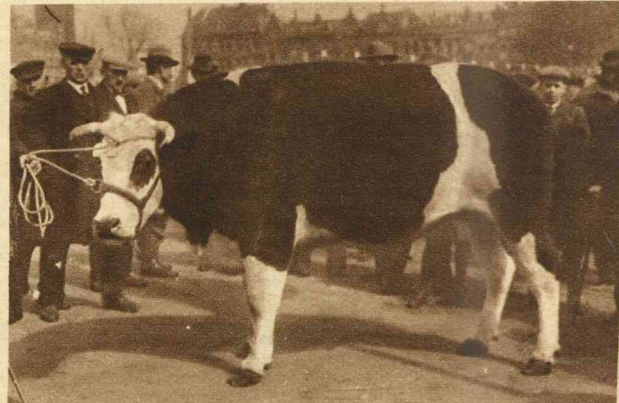
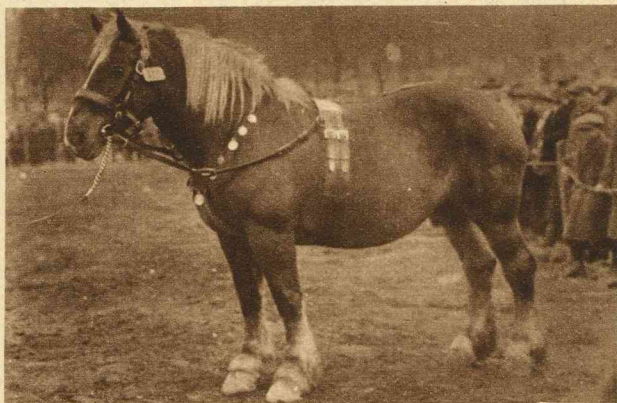
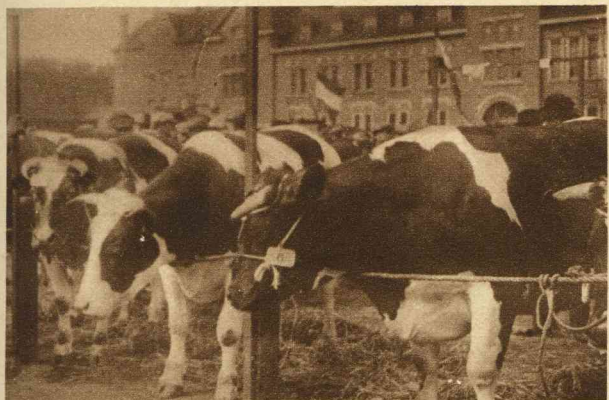
Geen van tweeën hadden op dit oogenblik kunnen vermoeden, dat een breed geschouderde jonge man, gekleed in zijn Zondagsch kostuum, met een zweep in de handen de trappen besteeg van een zeker huis, en verzocht mijnheer Brookwood te mogen spreken.

De vergelding.

Toevallig liet de vrouw van Brookwood's bediende, die niet dikwijls de deur opende, en niet gewend was zich van lastige bezoekers te ontdoen, den jongen man binnen.

Brookwood was thuis. Daar ze niet bemerkte, dat de man een rijzweep in de handen droeg, vermoedde ze, dat hij een der vele sollicitanten was, welke op een advertentie, waarin door Brookwood een chauffeur gevraagd werd, was afgekomen. (Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

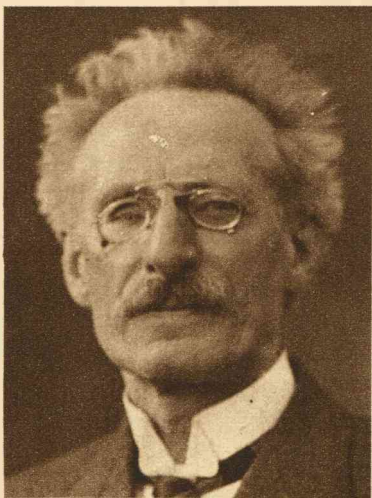
Paaschveetentoonstelling te Rotterdam.

De gewone jaarlijksche Paaschveetentoonstelling is de vorige week Dinsdag door de Hollandsche Maatschappij van Landbouw, afd. Rotterdam en omstreken, te Rotterdam gehouden. Links: bij de afdeeling ossen. Midden: de kampioen der Nederlandsche trekpaarden. Rechts: de eerste prijs der afdeeling zware stieren.

De tentoonstelling „De Zeilsport”.

Een Statenjacht uit het jaar 1680, zooals het te zien is op de tentoonstelling „De Zeilsport”, die in het Nederlandsch Historisch Scheepvaart Museum te Amsterdam wordt gehouden.

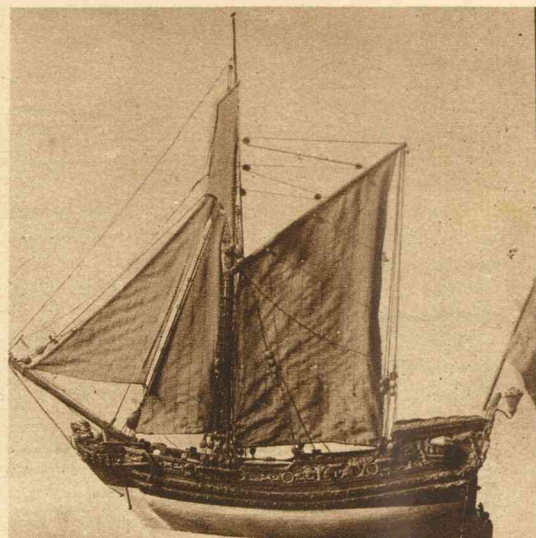
E. Bouma Nieuwenhuis.

De heer E. Bouma Nieuwenhuis, referendaris der gemeente-secretarie, chef der financieele afdeeling te Leiden, heeft als zoodanig afscheid genomen.

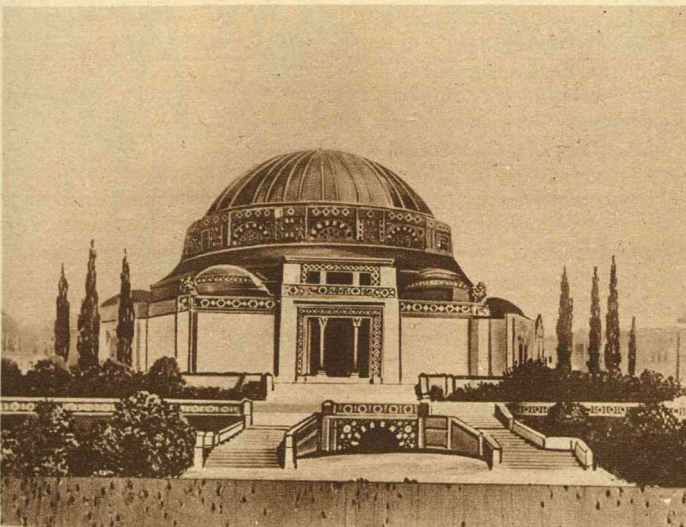
H. B. v. Laatum.

De heer H. B. v. Laatum te Winchoten hoopt binnenkort zijn 25-jarig jubileum als Directeur der Ambachts- en Induſtrieschool aldaar te vieren.

De Tentoonstelling „De Zeilsport”.

Een Admiraalsjacht uit het jaar 1700, dat eveneens op bovengenoemde expositie is te bezichtigen.

De eerste Joodsche Universiteit

te Jeruzalem, die den eersten April j.l. geopend werd.

KRUISWOORD PUZZLE

Irving's Gist Tamline Tabletten

Daar in bovengenoemde Kruiswoord-puzzle, die in dit nummer voorkomt, verschillende fouten geslopen zijn, gelieve men bij het oplossen met de volgende veranderingen rekening te houden:

VERTIKAAL

8 bijwoord (van hem zelf), 9 voegwoord, 10 vorm van het werkwoord nemen, 87 hond (rasaanduiding), 51 verk. voor nader.

Nummer 55a te plaatsen in het vakje naast volgende zwart hokje: heftig.

Nummer 83a te plaatsen in het vakje naast 83: plaats in N. België.

Nummer 84a te plaatsen in het vakje naast 84: werd door Noë gebouwd.

Nummer 99a te plaatsen in het vakje voor 100: telwoord.

Nummer 115a te plaatsen in het vakje naast 115: muzieknoet.

Nummer 20a te plaatsen in het 4de vakje van 20 horizont.: deel v. een kast.

Nummer 25a te plaatsen in het vakje voor 26: beginnen vele sprookjes mede.

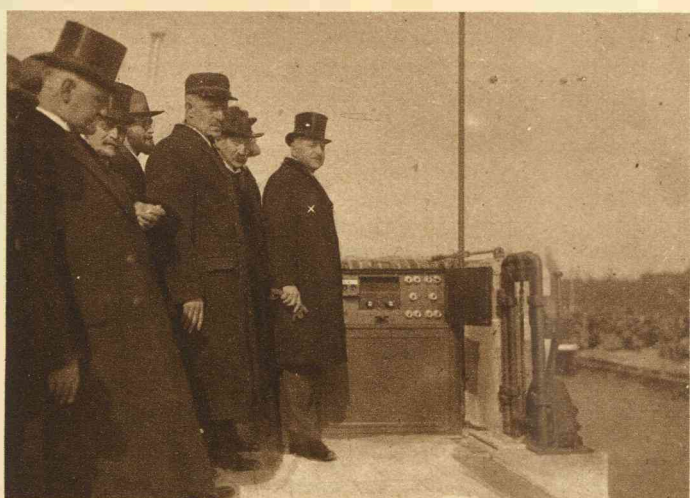
HORIZONTAAL

2. boom, 8. telwoord.

Nummer 93a te plaatsen in het vakje voor 94: legitimatiebewijs.

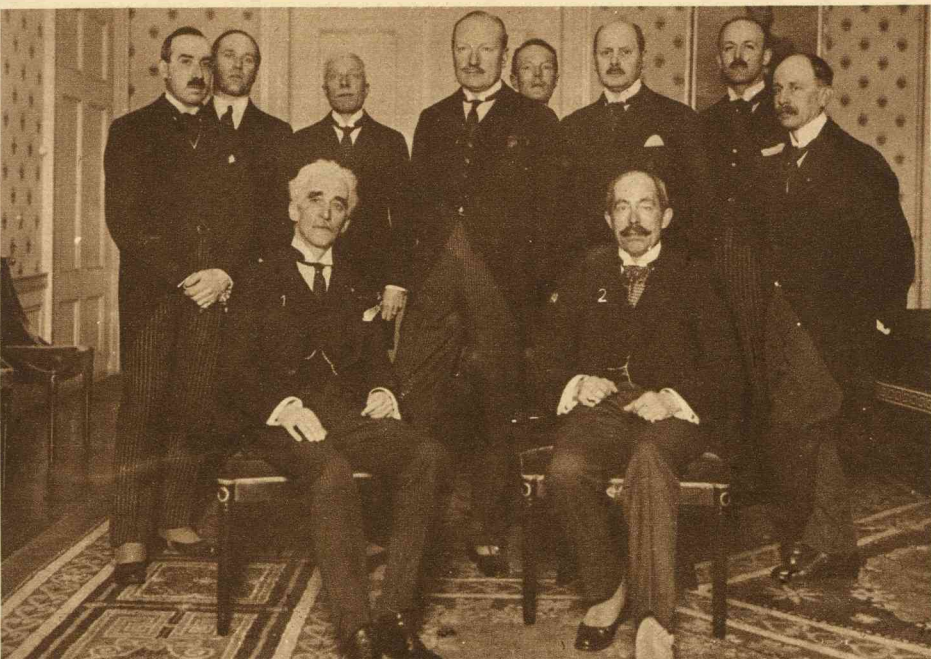
Nummer 155a te plaatsen tusschen 149 en 160: schelpdier.

Nummer 163: lengtemaat.

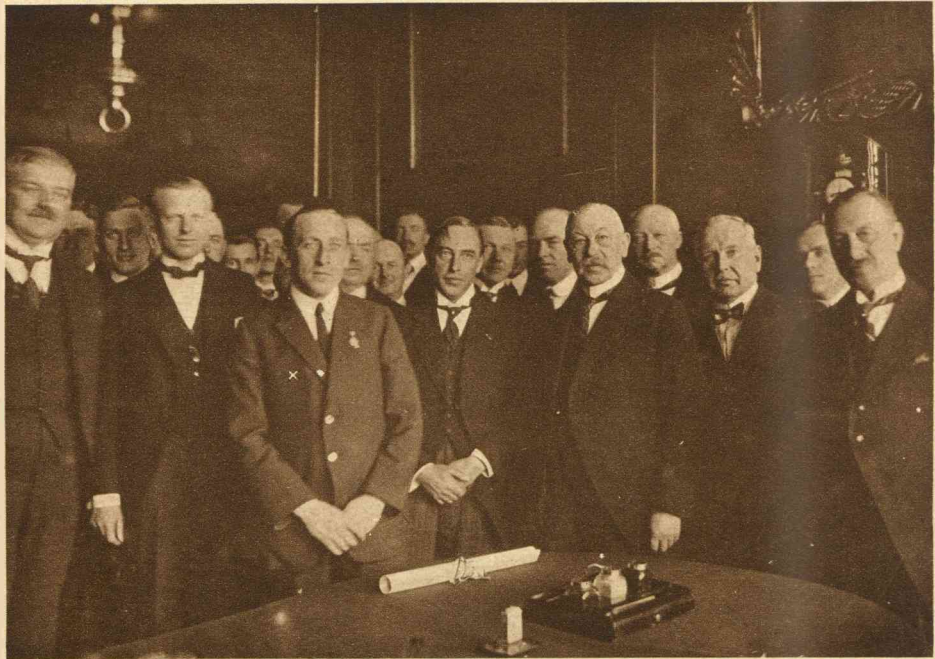
De brug over het Noord-Holl. Kanaal

te Amsterdam, werd Zaterdag l.l. door wethouder J. ter Haar (X) officieel geopend.

Het accoord met België.

Vrijdag l.l. werd in het Ministerie van Buitenlandsche Zaken te 's-Gravenhage de economische overeenkomst tusschen België en ons land geteekend. De beide gevolmachtigde ministers Hymans (1, België) en Jhr. Van Karnebeek (2, Nederland). Achter hen staand groep van autoriteiten, die bij het teekenen der overeenkomst tegenwoordig waren.

Een bijzondere onderscheiding.

De vorige week werd te Amsterdam aan den heer A. C. Zondag (X), stuurman van de „Tjialak”, die zich bij de aardbevingsramp in Japan het vorige jaar zoo zeer heeft onderscheiden, de gouden medaille van de Koopvaardij-orde uitgereikt.

ONZE DAMES- RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN
AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De kleeren maken . . . de vrouw.

Als ik in de Paaschvacantie uit logeeren ga . . .

Ziehier het begin van een probleem dat menig jong hartje bezighoudt . . .

Het is niet de gedachte aan mogelijke (of onmogelijke!) pretjes, die de gastvrouw zal bedenken om hare gasten te amuseeren.

Het is niet de vraag welke gasten men ontmoeten zal . . .

Het is niet het vooruitzicht van mogelijk onder vreemden te zullen zijn . . .

Het is evenmin de angst voor slecht weer in de vacantedagen . . . hetgeen zoo'n punt van ernstige overweging uitmaakt.

Het is de vraag: „Wat moet ik voor kleeren medenemen?”

Menigeen zal aanstonds gevoelen, dat het een weinig onbescheiden staat om voor een of hoogstens twee weken te komen aanzetten met een koffer alsof men van plan was twee maanden te blijven.

De ijdelheid die in welhaast iedere vrouw schuilt zal een natuurlijk verlangen koesteren om er op z'n — pardon! — op haar voordeelst uit te zien.

Dan begint het gewefel: het zomerpak is nog te dun . . . het winterpak is niet zoo erg nieuw meer . . . dan maar alle twee? Maar een korte mantel is niets voor 's avonds als je eens uitgevraagd wordt . . . dan kan de bontmantel of de lange ulster ook nog mee . . . ? en een blouse . . . nee twee blouses en dan dat lieve zijdje . . . en die nieuwe japon en voor 's avonds ook iets . . . en een verschooning en . . . en . . . eindelijk blijkt het veel te veel voor een tasch.

Om onze lezeressen een weinig tegemoet te komen bij dit moeilijke probleem, hebben wij een paar „logeer-uitrustingen” samengesteld, die wij hieronder laten volgen:

Voor hen, die naar buiten gaan: een eenvoudig mantelpak of sportpak van Eng. fantasiestof met casaque-blouse. Hierbij te dragen een eenvoudige lederen of vilten hoed zonder garneering, een zijden sjaal en een paar stevige wandelschoenen zonder hoge hakken; een meer gekleede lange mantel (met bijpassenden hoed) die met of zonder „wolletje” er onder ook dienst kan doen voor 's avonds; een zwart zijden fourreau met twee lange casaques, waarvan een zoodanig gemaakt is, dat deze zoowel met als zonder mouwen gedragen kan worden en de andere door toevoeging van laken, gabardine of wollen crêpe dienst kan doen als middagtoilet. Hierbij peau de Suède of lakschoenen te dragen. Indien noodig een avondjapon met satijnen, brocaat of goudleeren schoentjes. Wanneer men den langen mantel over den arm draagt en het sportpak aantrekt kan de rest gemakkelijk in een platte tasch van niet te grooten omvang geborgen worden. Natuurlijk kan men den aard van de kledingstukken naar eigen goedvinden varieeren: zoo kan men bijv. in plaats van het sportpak een ulster of regenmantel met wollen-jersey kiezen en in plaats van den gekleeden mantel een mantelpak voor 's middags. De rok hiervan kan met een bijpassende tuniek een geheel vormen, terwijl men in plaats van de fourreau met casaque een middagjapon kan meenemen.

Voor hen die in de stad gaan logeeren kan de volgende samenstelling wellicht van dienst zijn:

Een vlug en kort mantelpakje voor 's morgens met een casaque of tuniekblouse en een klein glad zijden hoedje of: een paar leuke gladde jurkjes van kasha of ripsstof die gedragen worden onder een tailleur „heerenjas”.

Voor 's middags een „complet”, d.w.z. een meer gekleed mantelpak met twee tunieks: de een iets meer gekleed dan de andere, zoodat de eerste ook dienst kan doen voor restaurant en bezoeken, eenvoudig bridgepartijtje e.d. Hierbij wordt een gekleede hoed gedragen.

Voor 's avonds een avondjapon voor concert en theater en wanneer men redelijkerwijze vermoeden kan dat de gelegenheid zich zal voordoen: een dansjurk.

Men begripe goed, dat het geenszins de bedoeling is, dat men al deze zaken nieuw aanschafft!

Doch aan de hand van deze samenstelling kan men trachten hetgeen men bezit zooveel mogelijk hiermede in overeenstemming te brengen en men zal dan voor iedere zich voordoende gelegenheid klaar zijn.

Niets is vervelender voor een gastvrouw, dan een logée die bij iedere gelegenheid zoo hopeloos uit den toon valt!

Jongemeisjesjapon van bontbedrukte crêpe de chine met breede witte banden afgezet.
(Foto: Sinder, Berlijn).

Primula Veris, Sleutelbloem of Hemelsleutelje.

Nu de primula's weer overal hun blijde lenteboodschap brengen is het misschien wel eens aardig om iets meer te vernemen omtrent de aan deze voorjaarsbode verbonden sagen en legenden.

Wanneer men van de primula de bloemkroon afplukt gelijkij de overblijvende kelk (met een beetje goeden wil en fantasie!) op een ouderwetsch sleutelgat en de kroon op een antieken (in het midden hollen) sleutel. In het oud-germaansche volksgeloof, dat zich van oudsher heeft beziggehouden met het toedichten van eigenschappen en bevoegdheden aan voorwerpen, dieren, planten en natuurverschijnselen, gold de primula veris als een geschenk der goden.

De aanwezigheid van deze bloemen zou wijzen op het zich in de buurt bevinden van een verborgen schat. De meeste kans om een schat te vinden had echter diegene die een bloeiende primula veris wist te vinden op Kerstavond of Vastenavond (hetgeen wel niet vaak zal zijn voorgekomen).

De legende was echter zoo verstandig om aan deze reeds moeilijk te vervullen voorwaarde nog een tweede voorwaarde voor het ontdekken van den schat te verbinden.

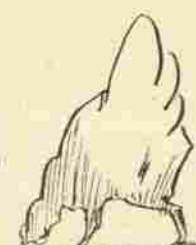
Het vinden alleen toch was niet voldoende.

Slechts dan beloofde de onderneming succes wanneer bij het vinden een „witte vrouw”, een zoo genaamde „sleutelmaagd”, verscheen om den weg te wijzen naar het veel begeerde.

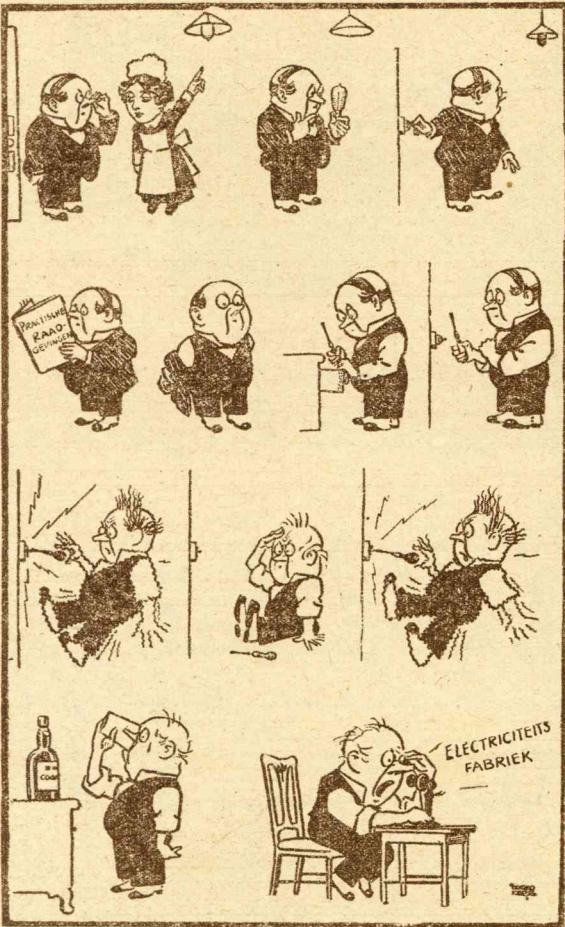
Een andere — eveneens oud-Duitsche sage — verhaalt hoe een knaap, wiens moeder gestorven was, alleen in een bosch woonde.

Toen de knaap op een dag een oud vrouwtje over een beek gedragen had, veranderde dit vrouwtje plotseling in een wonderschoone fee die hem vroeg, wat voor belooning hij voor zijne hulpvaardigheid wenschte. De knaap verlangde zijne gestorven moeder in den Hemel te bezoeken. Een wagen gemaakt van pauweveeren, bespannen met nachtegalen, voerde hem onmiddellijk hemelwaarts. De fee opende met een gele bloem — de primula, — de hemelpoort. De knaap, die na zijn moeder omhelsd te hebben, dadelijk weer op aarde werd neergezet, bemerkte dat hij in een bed van dezelfde gele bloemen „Hemel sleuteljes” stond. Omtrent de primula veris is ook nog een aardige West-Vlaamsche legende bekend die het volgende verhaalt omtrent de herkomst van den naam Hemelsleutel.

Een klein kindje, dat gestorven was, klopte aan de Hemelpoort. Toen Petrus de poort opende, om het engeltje binnen te laten, liet hij z'n sleutelbos vallen, die terecht kwam op een kerkhof. Op de plaats waar de sleutels vielen zouden voor het eerst de lieflijke gele bloempjes ontsproten zijn.

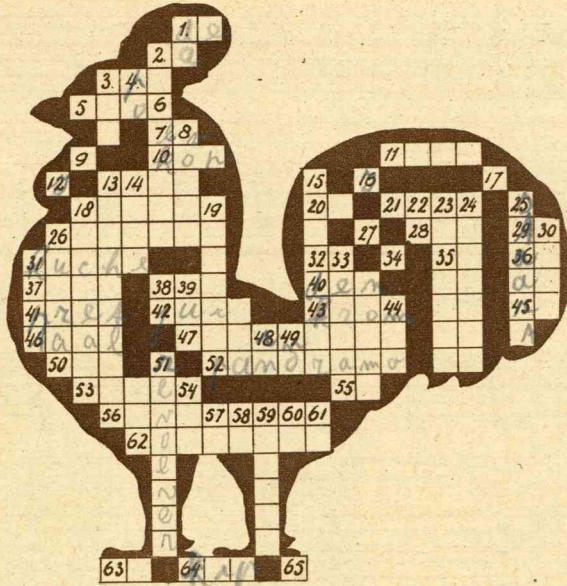

Het licht, dat niet branden wilde...

ONZE CROSS-WORD-PUZZLES

Uit de tweede serie der door ons ontvangen cross-words, betrekking hebbend op ons Vorstenhuis, kozen wij den hier onder volgende. Hij is van onzen abonné den heer H. J. v. Ooy te Amsterdam (N.), aan wien wij den prijs van fl. 10.— bereids toezonden. De oplossingen ervan moeten voor 29 April a.s. in ons bezit zijn. Wij stellen wederom zes prijzen van een rijksdaalder en eenige troostprijzen beschikbaar.

Oplossing vorige cross-word wordt spoedig bekend gemaakt.

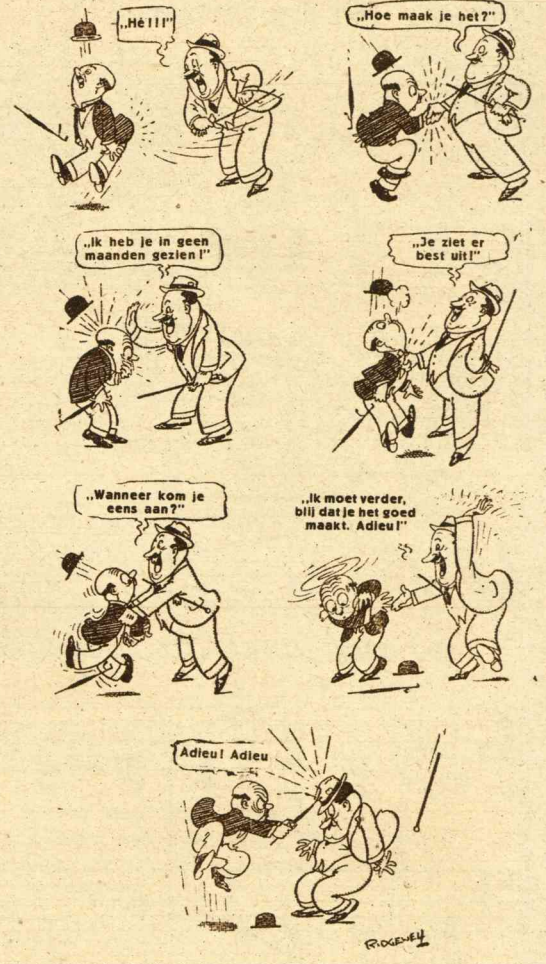
HORIZONTAAL:

- 1 lidwoord
- 2 bloedverwant
- 3 voorzetsel
- 5 jongensnaam
- 7 gebruikelijke verkorting
- 9 persoonlijk voornaamwoord
- 10 lichaamsdeel bij dieren
- 11 naam lid v. h. Koninkl. Huis
- 12 persoonlijk voornaamwoord in vreemde taal
- 13 stam van een werkwoord
- 16 als 12
- 17 als 9
- 18 oplichten
- 20 noot
- 21 buigzaam
- 26 naam van een Europ. prinses
- 27 als 9
- 28 vriend in vreemde taal
- 29 voorzetsel
- 31 koek in vreemde taal
- 32 verkorte jongensnaam
- 34 als 12
- 35 gebruikelijke verkorting bij betiteling
- 36 voegwoord
- 37 „om”, in samenvoegingen
- 38 verkorte meisjesnaam
- 40 naaldboom
- 41 vermaak
- 42 het zij zoo
- 43 gebogen
- 45 noot
- 46 uitdrukking
- 47 inrichting waar jongelingen gevormd worden tot godsdienstbedienaars
- 50 koor
- 52 veel gelezen geïllustr. weekblad

- 53 plooi
- 55 noot
- 56 maak bekend
- 62 akte
- 63 spil
- 64 woont in een kippenhok
- 65 als 9

VERTIKAAL:

- 1 verkorte meisjesnaam
- 3 orgaan van een der zintuigen
- 4 rivier van Italië
- 6 voorafgegaan door „oude” of „nieuwe” plaats in Groningen
- 8 bradstof
- 13 naam van een Europ. Koningin
- 14 wordt in de keuken gebruikt
- 15 levensmiddelenvoertuig
- 19 gevolg
- 22 bergruimte
- 23 werelddeel
- 24 muziekinstrument
- 25 deel van vele dieren
- 26 dameskledingstuk
- 30 rivier in Duitschland
- 31 voedsel
- 33 plat
- 39 badplaats in Duitschland
- 44 meisjesnaam
- 48 voorzetsel
- 49 „neen” in vreemde taal
- 51 vuurwapen
- 54 voorzetsel
- 57 gebruikelijke afkorting van een geloof
- 58 verkorte meisjesnaam
- 59 nauwe doorgangen
- 60 verkorte jongensnaam
- 61 noot

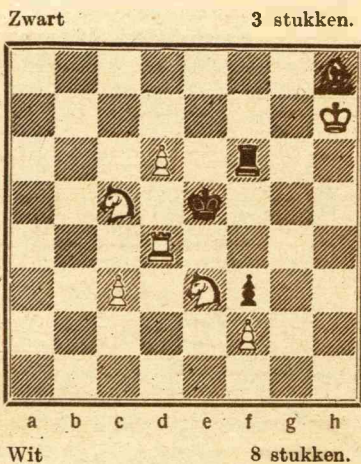
Zóo zijn er: de al te vriendelijke vriend.

Schaken.

PROBLEEM no. 19 (tweezet).

Eerste wedstrijdprobleem.

Auteur: H. Lehner, te Weenen.

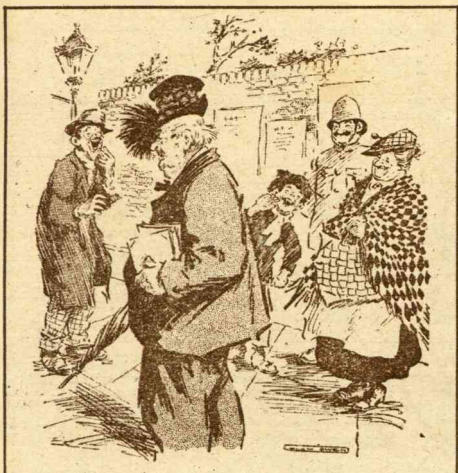
verleend.) De Redactie was zoo welwillend verschillende prijzen beschikbaar te stellen: één van f 10.— één van f 5.— en één van f 2.50, benevens enkele troostprijzen (gravures).

Een aansporing tot deelname achten we overbodig — wat we onzen oplosers aanbieden is de vervulling van veler wensch — toont dus nu ook door inzending uw belangstelling.

Succes!!

Goede oplossingen vorige probleem zonden ons: N. Voituren, Rotterdam; K. v. Oosten, Magerlang, Java; Rev. J. Schipper, Guntakal; C. de Leeuw, Amsterdam.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Verstrooide professor (die zonder het te weten den hoed van zijn dochter heeft opgezet): „Het is toch maar oppermerkelijk, dat reeds de eerste lentelucht de menschen verandert in gelukkige, lachende wezens...”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

G. J. A. VAN DAM.

Nevenstaand diagram geeft een der vermaardste en mooiste problemen weer van den problemist G. J. A. van Dam, te Apeldoorn.

Door langdurige en zeer serieuze bestudeering van dit nieuwe systeem, dat in deze compositie tot uiting komt, gelukte het hem nog meerdere even interessante en originele constructies te vinden.

De oplossing in deze combinatie is geheel gebaseerd op den „meerslag” spelregel. Aldus:

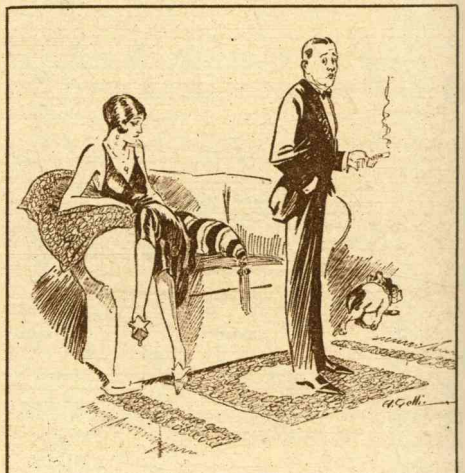
Wit: 1. 17—12!, 2. 39—34!!, 3. 44×24!!, 4. 35×2 en
Zwart: 1. 18×16, 2. 24×39, 3. 40×20, 4. wit wint!

De afwikkeling doet denken aan een waterval, zoo buitelen de witte en zwarte stukken over elkaar, totdat uit dezen schijnbaren chaos even onverwacht als vernuftig de prachtige slag 35×2 wordt te voorschijn getooverd.

Een zeer bijzonder vraagstuk!

Akteur: „Ik sta er op in de diner-scène echte spijzen te krijgen.”

Directeur: „Zoo? — Nou, goed, dan zullen we je ook in de sterf-scène echt vergif geven.”

De afgewezen huwelijkskandidaat: „Ik ga weg en schiet me dood...”
Zij (verstrooid): „Het spijt me erg, Freddy; ik wou dat ik je helpen kon.”

PAASCHGEDACHTEN

De Eierenboer:

„Iedereen wordt nou verstandig,
Daar de menschen met geweld
Teugenswoordig pitverdikkie
Eieren kiezen veur d'r geld!”

De 17-Jarige:

„'s Kijken.... over negen dagen
Is het Paschen, heerlijk fijn!
'k Ga de naaister nog eens zeggen,
Dat m'n pakje klaar moet zijn!”

Mevrouw Natuur:

„Ieder kleedt zich op z'n Paasch-best,
En hoopt op vakantie-pret;
Ik zal zorgen, dat ik ook fluks
Fijn de blommen buiten zet!”

'n Jaloersche Kip:

„Kijk nou in die winkelkast eens:
'n Haas, die eieren offreert!
'k Snap niet dat het domme mensdom
Zulk een namaak-spul niet weert!”

Jan Pessimist:

„Zondag hitte, Maandag vriesweer,
Dinsdag sneeuw of hemelvocht!”

Maak ik met de Paaschvacantie

„'n Roei- dan wel een schaatsentocht?”

Jantje:

„Moe, we gaan een tippel maken,
Dwaars het bosch door naar de zee!
Krijg 'k ter eere van het Paaschfeest
Flink wat paaschbrood van u mee?”

Krantenlezer:

„Paschen nadert! 'n Groot sch gebeuren
Meldt de Pers straks u en mij:
Jan, Piet, Kees, Klaas, Teun of Gerrit
Vindt het eerste kievitsei!”

Opmerker:

„Van twee dingen heeft heel Holland
Dra den mond vol, sakkerloot,
Wereldfeiten, denkt U? Welnee!
Eieren en krentenbrood!”

'n Huisvader:

„Treinen stampvol. 'n Staan-leun-hang-
Op je arm zeurt kleine Piet; [plaats,
De kalender zegt: 't Is Paaschfeest,
Best, maar pa's feest is het niet!”

J. Cats Jr.